

Van: Liga voor Mensenrechten <info@mensenrechten.be>

Aan: veerle.solia@amsab.be

Datum: 07/31/2008 11:39 AM

Onderwerp: Nieuwsbrief juli 2008

Nieuwsbrief 2008

Beste lezer,

Het is volop aan het zomeren, maar de Liga voor Mensenrechten blijft even actief als anders. We bieden u deze maand een goed gevulde nieuwsbrief aan!

Als u gisteren – woensdag 30 juli – De Standaard hebt open geslaan, kon u de advertentie zien die de Liga heeft ingestuurd voor De Standaard Solidariteitsprijs. Het reclamebureau DDB heeft de advertentie voor ons gecreëerd en het resultaat mag er zijn!

Verder vindt u in deze nieuwsbrief een aantal berichten uit de actualiteit. Tom Daems schreef een opiniestuk over het ontslag van een ex-gedetineerde die als schoonmaker werkte bij de politie. Het Europees Hof voor Justitie heeft uitspraak gedaan in de zaak Feryn. Naar aanleiding van de hongerstakingen van mensen zonder papieren hebben we een aantal juridische argumenten omtrent hongerstaking op een rijtje gezet.

Het Grondwettelijk Hof heeft de Liga gedeeltelijk gelijk gegeven rond de Vlaamse Wooncode. Samen met het Vlaams Overleg Bewonersbelangen had de Liga de wooncode aangevochten. En met succes!

De Liga voor Mensenrechten verhuist!

Het kantoor van de Liga voor Mensenrechten zal vanaf 1 augustus gevestigd zijn in de Gebroeders De Smetstraat 75, 9000 Gent. Alle briefwisseling mag dus voortaan naar dat adres gestuurd worden.

Een verhuis brengt uiteraard ook wat praktische beslommeringen met zich mee. De Liga zal dus waarschijnlijk de komende weken iets moeilijker bereikbaar zijn. Al uw vragen en e-mails worden beantwoord van zodra het mogelijk is. Bedankt voor uw begrip!

Veel leesplezier!

de Liga voor Mensenrechten

Nieuws

[Standaard solidariteitsprijs 2008]

Onze gevangenen zijn propvol. Gedetineerden zitten opeengepakt als kippen in een legbatterij. En de beleidsmakers zitten met z'n allen gevangen in het monopolie van één oplossing: gevangenen bijbouwen. De Liga voor Mensenrechten bekijkt het liever wat ruimer. Waarom niet investeren in een beleid van kortere, zinvollere gevangenisstraffen en reclassering?

Het is tijd om ruimte te creëren voor discussie én voor de gedetineerden.

[deze advertentie verschijnt in De Standaard van 30 juli 2008 in het kader van de Standaard Solidariteitsprijs en werd gecreëerd door reclamebureau DDB.]

Recent op onze site

[Ramblas – Road of Awareness]

Ramblas – Road of Awareness

Op de Gentse Feesten 2008 creëerden Trefpunt en Kutunka in de Bibliotheekstraat een bruisend en dynamisch ontmoetingsplatform. Dagelijks werkten verschillende organisaties samen rond thema's als interculturaliteit, water, klimaat, afval, vrede & mensenrechten. En passant kon de voorbijganger genieten van een stukje theater, of kon zelf participeren in één van de inleefparcours, of kon een kijkje werpen in één van de mysterieuze kijkdozen.

De Liga voor Mensenrechten stond er samen met Vrede vzw, Amnesty International, GAPP en Werkgroep Vluchtelingen Gent in het teken van de mensenrechten.

De Liga organiseerde een inleefspel voor mensen die het 'grondgebied wilden betreden'. Bij de post 'grenscontrole' aangekomen, werden de vingerafdrukken van de deelnemers afgenomen, ook werden ze ondervraagd door medewerkers van de Liga, die zich voor de gelegenheid inleefden in de rol van agenten van de grenspolitie. Zij moesten bepalen of de persoon al dan niet toelating zou krijgen om de Europese Unie te betreden. Hierna waren twee opties beschikbaar: ofwel werd de deelnemer doorverwezen naar het gesloten centrum, dat omspannen was met prikkeldraad en waarin de "asielzoeker" kon kennismaken met enkele huisregels van het centrum, ofwel kwam hij terecht bij een cursus inburgering, waar hij een basis Farsi kreeg aangeleerd, waarover hij later ondervraagd werd.

[Het cynische lot van de ex-gedetineerde]

Dit opiniestuk, van de hand van Tom Daems, verscheen op dinsdag 29 juli '08 in De Standaard, www.standaard.be

Meer dan dertig jaar geleden schreef de Franse filosoof Michel Foucault over het openlijke cynisme van de strafrechtelijke instelling. Na het uitzitten van hun straf blijven in vrijheid gestelde wetsovertreders als 'delinquent' vervolgd worden. We verwachten van hen dat ze zich verbeteren, dat ze werk zoeken en dat ze zich aan de regels houden na het uitzitten van hun straf. Maar tegelijkertijd kleven we een etiket op hun voorhoofd waardoor de hooggespannen verwachtingen vaak niet ingelost worden: met een strafblad op je CV kom je nu eenmaal niet gemakkelijk aan de bak. Het uitgangspunt dat mensen dynamische wezens zijn en dat ze hun leven een andere wending kunnen geven, staat haaks op het statische mensbeeld dat het strafblad onderbouwt: de volkse spreuk 'eens een dief, altijd een dief' zit diep ingebakken in onze omgang met ex-gedetineerden.

De recente commotie rond de ex-bajesklant die werkte bij de poetsdienst van de Brusselse politie, bevestigt dit nog maar eens. 'Gangster werkt bij politie', zo kopte De Standaard. De Morgen had het over 'Man met zwaar strafblad aan de slag bij Brusselse politie'. Een ex-gedetineerde met 40 misdrijven op zijn kerfstok bleek sinds kort zijn brood te verdienen als schoonmaker bij de Brusselse politie. De vakbonden zijn verontwaardigd: 'Dit is gewoon onaanvaardbaar'. De man werd intussen met vakantie gestuurd en krijgt binnenkort zijn ontslagbrief in de bus.

In ons rechtssysteem moet iedereen die in aanmerking wil komen voor voorwaardelijke invrijheidstelling, een reclasseringsplan voorleggen waaruit de perspectieven op reclassering moeten blijken. Arbeid speelt daarbij een belangrijke rol en de strafuitvoeringsrechtbanken hechten daar veel belang aan. In realiteit is het vaak een spijkerharde eis die ingelost moet worden alvorens men kans maakt op een invrijheidstelling onder voorwaarden. De gangbare filosofie is immers dat een baan een essentiële bijdrage kan leveren tot reïntegratie. In een samenleving waar betaalde arbeid toegang verschaft tot een inkomen en ook de inschakeling in het sociale zekerheidssysteem mogelijk maakt, is het ook weinig verwonderlijk dat het strafsysteem daar zoveel aandacht aan besteedt.

Maar tegelijkertijd moet diezelfde ex-bajesklant niet bij de overheid aankloppen, omdat zijn reputatie bezoedeld is. Zelfs als het gaat om een job waar geen bijzondere kwalificaties voor nodig zijn en die zich situeert in een sector waar men met chronische tekorten aan mankracht kampt, functioneert het strafblad schijnbaar als blijvend stigma en resolute uitsluitingsgrond.

Overheidsdiensten lijden aan het nimby-syndroom: 'Not in My Back Yard' - niet in mijn achtertuin. Men preekt wel dat reïntegratie belangrijk is, maar schuift de verantwoordelijkheid af op de privésector.

Iederéén die zijn straf heeft uitgeboet zou in principe terug een plaats moeten kunnen krijgen in de samenleving. Dat is het logische uitgangspunt van een samenleving waarin de meeste straffen een tijdelijk karakter hebben. Dat er voor sommige beroepen uitzonderingen worden gemaakt, is begrijpelijk. Maar het loutere gegeven dat men de bureaus poetst op een politiekantoor, lijkt toch een brug te ver.

De grote heisa die dit voorval opwekte, toont eens te meer aan dat we nog een lange weg af te leggen hebben om mooie woorden en principes in daden om te zetten. Als puntje bij paaltje

komt, dan regeert nog steeds het openlijke cynisme van de strafrechtelijke instelling.

Tom Daems is onderzoeker aan de KU Leuven, verbonden aan het Instituut voor Strafrecht en het Leuvens Instituut voor Criminologie (Linc)

[Het arrest Feryn: het Europees Hof van Justitie stelt discriminatie vast]

De kantelpoortenfirma Feryn haalde in 2006 de pers nadat de zaakvoerder publiekelijk verklaarde dat hij zou weigeren allochtone monteurs aan te nemen, omdat zijn klanten geen arbeiders van vreemde origine zouden wensen. Daarop besloot het Centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding een geding aan te spannen tegen de firma Feryn. In eerste aanleg werd de vordering afgewezen, waarna het Centrum tegen deze uitspraak in beroep ging bij het Arbeidshof te Brussel.

Het Brusselse Arbeidshof stelde een aantal prejudiciële vragen in verband met de interpretatie van de Europese richtlijn 2000/43 (de Rasrichtlijn) aan het Europees Hof van Justitie. Op 10 juli 2008 beantwoordde het Europees Hof van Justitie de prejudiciële vragen in het arrest Feryn.

Volgens de richtlijn is er sprake van directe discriminatie in een situatie waarin een persoon op grond van ras of etnische afstamming ongunstiger behandeld wordt dan een ander in een vergelijkbare situatie wordt, is of zou worden behandeld. Ierland en het Verenigd Koninkrijk (die als lidstaten in de prejudiciële procedure waren tussengekomen) voerden aan dat de richtlijn over de gelijke behandeling van personen ongeacht ras of etnische afstamming niet van toepassing kan zijn wanneer er geen identificeerbare klager is, die het slachtoffer werd van discriminatie.

De advocaat-generaal Poiares haalt die stellingen onderuit en stelt "Bij elke aanwervingsprocedure vindt de grootste selectie plaats tussen degenen die solliciteren en degenen die dat niet doen. Van niemand kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij voor een betrekking zal solliciteren, indien hij op voorhand weet dat hij wegens zijn ras of etnische afstamming geen enkele kans maakt. Daarom is het effect van een publieke verklaring (...) allesbehalve hypothetisch". Het Europees Hof van Justitie volgde het advies van de advocaat-generaal en oordeelde dat "publieke verklaringen waarmee een werkgever te kennen geeft dat hij geen werknemers van een bepaalde etnische afstamming aanwerft, directe discriminatie vormt".

Het Europees Hof van Justitie liet ook zijn licht schijnen over de bewijslast. Wanneer door zijn publiekelijke verklaringen op een werkgever een vermoeden van discriminatie rust, is hij verplicht daarvan het tegenbewijs te leveren. Het Hof stelt dat die publieke verklaringen niet enkel een discriminatie op zich uitmaken, maar er bovendien op wijzen dat in het algemeen een discriminatoir aanwervingsbeleid wordt gevoerd. Dit vermoeden kan door de werkgever (in casu Feryn) slechts weerlegd worden door aan te tonen dat hij het beginsel van gelijke behandeling niet heeft geschonden, bijvoorbeeld door te bewijzen de praktijk die de onderneming bij aanwerving in feite toepast, niet overeenstemt met de (discriminatoire) verklaringen die gedaan werden.

Tot slot oordeelt het Hof dat indien de nationale rechter vaststelt dat het beginsel van gelijke behandeling is geschonden, hij/zij maatregelen dient te treffen die doeltreffend, evenredig en afschrikkend zijn. Die sancties kunnen erin bestaan dat de rechter de discriminatie vaststelt en voldoende bekendheid wordt gegeven aan die veroordeling, dat de rechter beveelt de discriminerende praktijk te beëindigen (en een dwangsom oplegt ingeval van niet-naleving) of dat de rechter een schadevergoeding toekent. Het is nu aan het Brusselse Arbeidshof om zijn oordeel over de concrete zaak uit te spreken, rekening houdend met de richtlijnen die het Europees Hof van Justitie heeft gegeven.

[Vrijheid van vergadering of chantage?]

Al meer dan twee jaar voeren sans-papiers actie voor duidelijke regularisatie-criteria. De laatste weken bereikten de acties hun hoogtepunt. Bezettingen van kerken en openbare plaatsen met of zonder hongerstakingen, beklimmingen van daken en kranen. Verschillende politici omschrijven deze acties als chantage, afpersing, een aanslag op de democratie. Hoog tijd om één en ander vanuit mensenrechtelijke hoek te bekijken.

Artikel 11 van het EVRM beschermt het recht op vreedzame actie. Het bepaalt:

Artikel 11 . Vrijheid van vergadering en vereniging

1. Een ieder heeft recht op vrijheid van vreedzame vergadering en op vrijheid van vereniging, met inbegrip van het recht met anderen vakverenigingen op te richten en zich bij vakverenigingen aan te sluiten voor de bescherming van zijn belangen.
2. De uitoefening van deze rechten mag aan geen andere beperkingen worden onderworpen dan die, die bij de wet zijn voorzien en die in een democratische samenleving noodzakelijk zijn in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, voor de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Dit artikel verbiedt niet dat rechtmatige beperkingen worden gesteld aan de uitoefening van deze rechten door leden van de krijgsmacht, van de politie of van het ambtelijk apparaat van de Staat.

In 2002 boog het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zich over de vraag of een kerkbezetting de bescherming van artikel 11 EVRM kan genieten (arrest Cissé tegen Frankrijk, 9 april 2002).

Mevrouw Cissé was woordvoester van een groep sans-papiers die in 1996 in Parijs actie voerden. Zo'n 200 actievoerders, waaronder 10 hongerstakers, bezetten vanaf 28 juni de Sint-Bernardskerk. De actie werd gesteund door verschillende mensenrechten-organisaties en kreeg ruime aandacht in de pers.

Op 22 augustus besloot de Parijse politie de kerk te laten ontruimen. Als argumentatie werd aangevoerd dat de bezetting niets met religie te maken had, dat de sanitaire voorzieningen onvoldoende waren, dat de uitgangen van de kerk geblokkeerd waren, en dat ernstige risico's bestonden voor de hygiëne, gezondheid, veiligheid en openbare orde. De volgende ochtend werd de kerk ontruimd. Alle bezetters werden aangehouden en ondervraagd. Alle mensen van vreemde origine, behalve de hongerstakers, werden onmiddellijk naar een gesloten centrum overgebracht. Voor bijna alle bezetters werd een bevel tot opsluiting en repatriëring afgeleverd. Meer dan 100 van hen werden later terug vrijgelaten omdat de politie de procedureregels niet had nageleefd. Eén van de aangehouden bezetters was mevrouw Cissé. Zij ging in beroep tegen haar aanhouding, in Frankrijk zonder resultaat. Uiteindelijk argumenteerde ze voor het Europees Hof dat haar vrijheid van vereniging geschonden was. Het bevel tot ontruiming was onwettig, er was geen rechtmatig doel en de actie was disproportioneel.

Het Hof stelt duidelijk dat een kerkbezetting (met akkoord van de priester en de parochieraad) valt binnen het recht op vreedzame vergadering (§40). Dat de activisten geen papieren hebben, doet hieraan niet af (§50). Tegelijkertijd oordeelde het Hof dat de situatie na twee maanden bezetting problematisch werd. De gezondheid van de hongerstakers kwam in gevaar, en de sanitaire voorzieningen waren onvoldoende. Daarom meent het Hof dat een interventie niet per definitie disproportioneel is. Het is aan de autoriteiten van de lidstaten om hierover te oordelen. Het Franse recht liet de ontruiming toe. Het Hof betreurt wel de manier waarop de interventie verliep. Een waarschuwing was best op zijn plaats geweest en ook de aanhouding van alle aanwezigen was onredelijk.

[Grondwettelijk Hof versterkt recht op wonen]

De Vlaamse Wooncode is het kaderdecreet voor het woonbeleid in Vlaanderen. Het legt de fundamentele principes voor het Vlaamse woonbeleid, met als belangrijke pijlers het woningkwaliteitsbeleid en het sociaal woonbeleid. In 2006 werd het decreet grondig bijgesteld. Het woonbeleid kreeg er een bijzondere doelstelling bij: 'het woonbeleid is gericht op de realisatie van optimale ontwikkelingskansen voor iedereen, een optimale leefbaarheid van de wijken, het bevorderen van de integratie van bewoners in de samenleving, het bevorderen van gelijke kansen voor iedereen'. Deze nieuwe doelstelling vormt de basis voor een fundamentele bijsturing van het inschrijvings- en toewijzingsbeleid in de sociale huisvesting. Het volstaat niet meer om te voldoen aan een inkomensvoorwaarde om je in te schrijven op de wachtlijst van een sociale huurwoning of om een huurwoning toegewezen te krijgen. Je moet ook bereid zijn om het Nederlands te leren als je geen basiskennis hebt van het Nederlands. Deze bepaling is sinds de invoering het voorwerp van een communautaire discussie. Nieuwkomers moeten tevens een inburgeringscursus volgen.

Maar de wijzigingen van de Vlaamse Wooncode gaan nog verder. Er wordt ook een proefperiode en een buitengerechtelijke ontbinding van het huurcontract ingevoerd. Dit betekende concreet dat een sociale huurder na twee jaar wordt geëvalueerd op het nakomen van de huurderverplichtingen door de sociale verhuurder. De sociale verhuurder krijgt het recht om buiten de rechter om een evaluatie te maken van de mate waarin de huurder deze verplichtingen nakomt en de huurder eenzijdig op te zeggen. Hierdoor wordt de sociale verhuurder tevens

rechter en partij, hetgeen reeds sedert 1931 uitdrukkelijk verboden is in het privaat huurrecht en onrechtstreeks dus ook in het sociaal huurrecht.

Zowel bij de taal- en inburgeringsvoorwaarde als bij de invoering van het proefcontract en de buitengerechtelijke ontbinding, stelden het Vlaams Overleg Bewonersbelangen (VOB) en de Liga voor Mensenrechten zich vragen over de grondwettelijkheid. Volgens beide organisaties werd door de wijzigingen aan de Vlaamse Wooncode, het recht op wonen van bepaalde groepen zwaar geschonden. Kennis van de taal en van de gebruiken van de samenleving waar je woont zijn ongetwijfeld na te streven. Maar het gaat te ver om dit als voorwaarde op te leggen om een sociale huurwoning te kunnen bewonen. Het VOB en de Liga besloten daarom samen een verzoekschrift in te dienen bij het Grondwettelijk Hof. In de media aan beide kanten van de taalgrens leek de Vlaamse Wooncode alleen maar om de 'taalstrijd' te draaien en werd het woonaspect volledig ondergesneeuwd door een communautaire discussie.

Op 10 juli 2008 sprak het Grondwettelijk Hof zijn arrest uit. In de berichtgeving werd zwaar gefocust op de vraag tot vernietiging van de taalvoorwaarde door de Franstalige Gemeenschap en het Waals Gewest. Deze vraag werd grotendeels verworpen. Enkel voor wat betreft de faciliteitengemeenten ging het Hof in op de bekommernissen van de Franstalige regeringen. Toch laat het Hof de Vlaamse Wooncode niet heel, zoals Vlaams minister Keulen kort na de bekendmaking van het arrest triomfantelijk meedeelde aan de pers. Minister Keulen meldde in dezelfde mededeling dat "zijn" Wooncode "geen grondrechten heeft geschonden". Dan heeft de minister het arrest toch niet goed gelezen.

Het Hof stelt uitdrukkelijk in het arrest dat "de decreetgever geen afbreuk mag doen aan de woonzekerheid in de sector van de sociale huisvesting, die een fundamenteel element is van het recht op een behoorlijke huisvesting dat wordt gewaarborgd door artikel 23 van de grondwet".

Om die reden heeft het Hof het artikel uit de Wooncode vernietigd waardoor sociale verhuurders op eenzijdige beslissing, zonder voorafgaande en onpartijdige beoordeling door de rechter, de sociale huurovereenkomst zouden kunnen beëindigen wanneer de huurder de verruimde contractuele plichten onvoldoende nakomt. Het Hof zegt letterlijk dat die onrechtmatige vorm van ontbinding van de sociale huurovereenkomst "niet evenredig is met het doel de leefbaarheid in de sociale woonwijken te waarborgen" en "in strijd is met het recht op een behoorlijke huisvesting zoals gewaarborgd door artikel 23 van de Grondwet". Het Hof heeft hier dus met kracht een meerderheid van het Vlaams Parlement én de voltallige Vlaamse Regering tot de orde geroepen en een grondwettelijk principe in ere herstelt. Men kan dus bezwaarlijk beweren dat de Vlaamse Wooncode geen grondrechten heeft geschonden.

Op grond van dezelfde overwegingen heeft het Hof in één ruk ook de proefperiode voor sociale huurovereenkomsten en andere en betere definitie gegeven. Proefperiodes zijn voortaan uitsluitend bedoeld om "de huurder te evalueren, nauwgezet op te volgen en eventueel bij te sturen". Het private huurrecht is momenteel, in tegenstelling tot het sociale huurrecht, nog steeds federale materie. Sinds kort is de overheveling van dit huurrecht naar de gewesten aan de orde. De Vlaamse minister bevoegd voor wonen droomde al van de invoering van een proefperiode in het private woonhuurrecht, naar het model van zijn Wooncode. Die plannen kunnen gezien dit arrest opgeborgen worden.

Ook de taal- en inburgeringsvoorwaarde blijven niet helemaal overeind. Het niet nakomen van de taal- of inburgeringsplicht volstaat volgens het Hof niet om de huurovereenkomst via de rechter te laten ontbinden. Contractuele tekortkomingen inzake taal- en inburgeringscursus kunnen volgens het Hof enkel leiden tot een rechterlijke ontbinding als aangetoond wordt dat de impact hiervan een ernstige verstoring van de leefbaarheid met zich meebrengt.

Minister Keulen is vooral tevreden dat in de Wooncode de bepalingen overeind zijn gebleven in verband met de opgelegde bereidheid om Nederlands te leren en de verplichting om het inburgeringstraject te volgen, wil men in aanmerking komen voor het huren van een sociale woning.

Het Hof heeft inderdaad de indieners van het verzoekschrift tot vernietiging op dat stuk niet gevolgd. Jammer. De Liga en het VOB blijven de mening toegedaan dat die "taalbereidheidswang" geen heilzame manier is om goede nabuurschap te bevorderen, maar ze respecteren uiteraard de uitspraak van het Hof. We drukken de hoop uit dat mettertijd in het Vlaams Parlement toch een meerderheid wordt gevonden om de Wooncode politiek aan te zuiveren door de taalvoorwaarden eruit te verwijderen.

Het Hof heeft geen aanstoot genomen aan de inspanningsverbintenis met betrekking tot het leren van het Nederlands. Voor wat hoort wat. De grondwetgever heeft geoordeeld dat het opeisen van sociale grondrechten tegenprestaties vereist. Het Hof benadrukt hier wel dat niet gaat om een verplichting om Nederlands te spreken, maar om de bereidheid om Nederlands te

leren. De regeling die de stad Vilvoorde wil invoeren gaat nog een stap verder en betreft wel de kennis van de Nederlandse taal als voorwaarde voor het bekomen van een sociale verkaveling. Het is maar zeer de vraag of dit de grondwettelijke toets kan doorstaan. In ieder geval vinden de Liga voor Mensenrechten en het VOB de erkenning van sociale grondrechten, waaronder het recht op wonen, te belangrijk en zullen zij er blijven voor ijveren dat deze grondrechten niet uitgehold worden door discriminerende bepalingen op grond van taal, afkomst, financiële middelen en andere. Beide organisaties pleiten er ook voor dat de discussies worden gevoerd in functie van deze grondrechten en niet in functie van het communautair gehakketak.

Paul Pataer (bestuurder Liga voor Mensenrechten en VOB), **Benediekt van Damme** (voorzitter VOB), **Charlotte Herman** (beleidsmedewerker Liga voor Mensenrechten) en **Geert Inslegers** (stafmedewerker VOB en sectorcoördinator Vlaamse Huurdersbonden).

Agenda

In deze agenda worden zowel activiteiten en aankondigingen van de Liga voor Mensenrechten als van bevriende organisaties opgenomen.

Wil je activiteiten laten opnemen in onze agenda? [Laat het ons weten!](#)

2008-10-18: [The Local Relevance of Human Rights]

Een organisatie van UCSIA

- Conference -

The Local Relevance of Human Rights

October 17th and 18th 2008

Congrescentrum Elzenveld, Lange Gasthuisstraat 45, 2000 Antwerpen

Sinds op 10 december 1948 de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens werd aangenomen, hebben talrijke internationale documenten mensenrechten als universele norm bevestigd. Maar bieden mensenrechten ook reële bescherming als minder bevoorrechte groepen er op lokaal niveau een beroep op doen om hun levensomstandigheden te verbeteren?

Op zoek naar een antwoord organiseert UCSIA op 17 en 18 oktober 2008 de internationale conferentie "The Local Relevance of Human Rights", in samenwerking met de Rechtsfaculteit van de Universiteit Antwerpen en met het "European Inter-University Centre for Human Rights and Democratisation" (EIUC).

De conferentie vindt plaats in het Congrescentrum Elzenveld, Lange Gasthuisstraat 45, 2000 Antwerpen. Op vrijdag is het programma voor iedereen toegankelijk. Het meer besloten workshop programma op zaterdag is enkel toegankelijk voor een professioneel publiek. Alle lezingen zijn in het Engels. Deelname aan de conferentie op vrijdag kost € 40 (koude lunch en documentatiemap inbegrepen); inschrijven voor het workshop programma op zaterdag kan voor € 20 (lunch en documentatiemap inbegrepen).

Inschrijven voor de conferentie op vrijdag kan via mail bij marijke.celis@ua.ac.be, per fax op het nummer 03/707.09.31 of per telefoon op 03/220.49.60.

Meer info op de website van [UCSIA](#) of download de folder [hier](#).

2008-10-26: [Festival van de Vrijheid]

www.festivalvandevrijheid.be

2008-12-12: [International Conference on Human Rights and Biomedicine]

International Conference on Human Rights and Biomedicine
Venue: Rotterdam, the Netherlands
10-12 December 2008

Background

The Convention on Human Rights and Biomedicine (officially, the European Convention for the Protection of Human Rights and Dignity of the Human Being with regard to the Application of Biology and Medicine, 1997) stipulated the legal principles which are binding on the field of medicine and biology. Together with the European Convention on Human Rights, it is one of the leading treaty documents passed by the Council of Europe.

The Biomedicine Convention is the first international document formulating guiding principles on: equitable access to healthcare; informed consent; organ transplanting and the use of substances of human origin; medical research on human beings; the protection of the human embryo and fetus, and the use of medical information.

Since 1997, the member states of the Council of Europe started the process of ratification that commits them to make their laws compatible with the principles and requirements of this document. Since the Dutch government is expected to ratify the Convention, the Erasmus University Rotterdam and the Erasmus University Medical Center organize an international conference starting at international Human Rights Day (10 December 2008).

Conference on Biomedicine and Human Rights

During the conference eminent scholars from a variety of disciplines (medicine, law, ethics, philosophy) will discuss the meaning of the Convention's underlying principles and fundamental rights in health care, contemporary dilemmas in health care (policy) and the Convention's impact on national health legislation and daily practice. The conference provides an opportunity for discussion among scholars and practitioners in Europe on emerging issues in biomedicine and human rights.

Objectives

Bring together researchers in the fields of bio-medicine, ethics and law
Discussion on contemporary issues in Biomedicine and Human rights
Develop and distribute conference proceedings as an information source for use of researchers, practitioners, legislators, and government policy officials and other interested persons
Development of an international network for interdisciplinary exchange of information on Biomedicine and Human rights
Monitor the developments in the field of Biomedicine and human rights.

Meer informatie over het symposium vindt u op de website: www.Biomedicineconvention.nl.

Liga voor Mensenrechten

J Van Stoppenberghestraat 2

9000 Gent

Adres wijzigen / Uitschrijven
Hosting door YourMailingListProvider